

СОНЬКО-ДРІМКО

Н. Кулик

Пізня вже годинка,
Чом не спиш, дитинко?
Он твоя матуся
Кличе Сонька-Дрімка
На котячих лапках
Сонько-Дрімко ходить.
Каже він малятам:
«Пустувати годі!»

*Гра закінчилась,
Матінка втомилась
В ліжко лягай,
Швидше засинай.*

Сонько-Дрімко носить
Всім, хто лиш попросить,
В кошику лозовім
Казочки чудові.
Принесе співанку,
Тиху колисанку.
Хто її послуха –
Спатиме до ранку.

*Синку маленький, донечко рідненька
Нічка прийшла, спатоньки пора.*

Завтра Сонько-Дрімко
Прийде в кожну хату.
Знову наших діток
Буде колисати.

**ЗАСПІВАЙТЕ
КОЛИСАНОЧКУ**

ЦАП ТА БАРАН

Були собі чоловік та жінка, мали вони цапа й барана. І були ті цап та баран великі приятелі – куди цап, туди й баран. Цап на город по капусту – і баран туди, цап у сад – і баран за ним.

– Ох, жінко, – каже чоловік, – проженімо ми цього барана й цапа, а то за ними ні сад, ні город не вдержиться. А збирайтесь, цапе й баране, собі з богом, щоб вас не було у мене у дворі.

Скоро цап та баран теє зачули, зараз із двору майнули. Пошили вони собі торбу та й пішли. Ідуть та й ідуть. Посеред поля лежить вовча голова.

От баран дужий, та несміливий; а цап сміливий, та не дужий:

– Бери, баране, голову, бо ти дужий.

– Ох, бери ти, цапе, бо ти сміливий.

Узяли вдвох і вкинули в торбу. Ідуть та й ідуть, коли горить вогонь.

– Ходімо й ми туди, там переночуємо, щоб нас вовки не зїли.

Приходять туди, аж то вовки кашу варять.

– А, здорові, молодці!

– Здорові! Здорові!.. Ще каша не кипить – м'ясо буде з вас.

Ох, так баран злякався, а цап давно вже злякався.

Цап і роздумавсь:

– А подай лишень, баране, оту вовчу голову!

От баран і приніс.

– Та не цю, а подай більшу! – каже цап.

Баран знову цупить ту ж саму.

– Та подай ще більшу!

Ох, тут уже вовки злякались; стали вони думати-гадати, як відціля втікати. «Бо це, – кажуть, – такі молодці, що з ними й голови збудешся, – бач, одну по одній вовчі голови тягають».

От один вовк і починає:

– Славна, братці, компанія, і каша гарно кипить, та нічим долить, – піду я по воду.

Як пішов вовк по воду: «Хай вам абищо, з вашою компанією!» Як зачав другий того дождати, став думати-гадати, як би й собі відтіля драла дати.

– Е, – каже, – вражий син: пішов та й сидить, нічим каші долить; ось візьму я ломаку та прижену його, як собаку.

Як побіг, так і той не вернувся. А третій сидів-сидів:

– Ось піду лишень я, так я їх прижену.

Як побіг, так і той радий, що втік.

То тоді цап до барана:

– Ох, нум, брате, скоріше хвататись, щоб нам оцю кашу поїсти та з куреня убратись.

Ох, як роздумавсь перший вовк:

– Е, щоб нам трьом та цапа й барана боятись? Ось ходімо, ми їх поїмо, вражих синів!

Прийшли, аж ті добре справлялись, уже з куреня убрались, як побігли та й на дуба забрались. Стали вовки думати-гадати, як би цапа та барана нагнати. Як стали йти і найшли їх на дубі. Цап сміливіший – ізліз аж наверх, а баран не-сміливий – так нижче.

– От лягай, – кажуть вовки ковтунуватому вовкові, – ти старший, та й ворожи, як нам їх добувати.

Як ліг вовк догори ногами й зачав ворожити. Баран на гіллі сидить та так дрижить, як упаде, та прямо на вовка! Цап сміливий, не став міркувати, а як закричить:

– Подай мені ворожбита!

Вовки як схопились, так аж пил по дорозі закурився.

А цап та баран безпечно пішли, та зробили собі курінь, й живуть.

КИРИЛО КОЖУМ'ЯКА

Колись був у Києві якийсь князь. І був коло Києва змії, і щороку посилали йому дань: давали або молодого парубка, або дівчину. Ото прийшла черга вже й до дочки самого князя. Нічого робити, коли давали городяни, треба і йому давати. Послав князь свою дочку в дань змієві. А дочка була така хороша, що й сказати не можна. То змії її і полюбив. От вона до його прилестилась та й питається раз у нього: